

(Fried)
Tiašomoj darbi ištaisyti. Nr. 2.

1947 X
6d.

Karta, žmogus girių paklydo ir pagaliam priejo troba, vidury...
girios pastatyta. Miškelio vidury buvo nedideliu liūnu. Šis liūno
oriavui suvieno upe lis. Šis miškasis nuo vejeliai, mondučia kuri
moi šoliai kelio.

Elporakojimas. Nr. 2. 1947.
X. 23.

Berždriūnės išvaadiuoja dronugą.

Siltuose kraštuvose šokinėjo berždriūnės. Jos mito ne
naujūsčių kiaušiniu, uogomis, riešutais ir lūtais.
Kuo jaunesniuosios užsimani paruoisti. Tačiau jaunes-
niųjų ^{berždriūnės} uoliko iš aukštlo medžio viršūnė. Tuo tarpu
aukštai padangėse sukinėjosi erelis. Jis buvo al-
kanas. Jis pamatė berždriūnaitę ir griebė ją. Bel

berždriūnaitė išliko iš sėkas ir oailiai šaukėsi į pa-
galbą. Kitas berždriūnės pamatė ją ir pradėjo gelbėti.

Jos erelinių kapojų kojas, už uodagą tempi, plunks-
nas perė. Bel erelis nebūlokiė ir paleido ją. Ber-
ždriūnės ji draskė. Bel erelis vargois negalais iš-
truko iš berždriūnų. Ota jis buvo nudiaskytas,
bel vis tiek alkanas. Nuo toluko erelis ber-
ždriūnoms noko nedare. berždriūnų nebegau-

Rašomojo darbo ištaisymas.

Berždriūnės išraduojā draugų.

Pati jaunesnioji berždriūnė išsilipo iš aukšto medžio viršūnės. Bet berždriūnoutė įsitikino, kad galiu išaukėti pagalbos. Bet erelis nebeišlaiptė ir paleido ją. Jos ereliui kapojo kojas, už užgos tempi, plunksnas perė.

Diktantai

Kita kartą vienoje čemejė buvo labai smarkiai bandžiamai vagys. Mergaitė pači musi puodelį pakisėsi mininkai po qsočiu, kad išiltyn alaus. Dangaus pakraštyste kilo nakti kart nauji debesys. Karo krimištu skardą turėjo išgirsti iš tie brys dviolai. Mane lydėjo senas kero tarnaš, kuris nenori jo nu manges skirtis. Atleniai liko žemyn ir šakų galūnemis glosstei još gauruotą kailį. Vieną kartą lūškis ėjo girdytis iš susitiko genj. Grandžios ašaros byra per senutes raukštėtajį veidą. Apie tą kalnu viršūnės skersai ir išilgai spindėjo šaukos apšvietę amžini ledynai. Audra taip baigia siuntė, jog ančiukas pritapti turėjo, kad

rejas nenunėstyti. Atidaruusi žmonėms valgius, sumininkėtai vaikų pas rugius, o pali nuejo pėdu stalinėti.

Padėjo

H. Rž.

Rašomojo darbo ištaisymas. 1947.XI.

Dabar pakraštyste kilo kaskart nauji debesys. Iki 18. niai liko žemyn ir šakų galūnemis glisti jos gauruota kailis. Grandžios ašaros byra per senutes raukštėtajį veidą. Audra taip baigia siuntė, jog ančiukas pritapti turėjo, kad rejas nenunėstyti.

D. Diktantas. Nr. 4

1947.XII.11.

Vieną kartą ėjo mišku geležinkelio sargas Jonas. Tik tai kartu kaimis buvo girdėti paukščio įtūlėjimais ar senuų šakelių brashkėjimas po kojomis. Taip jam pasirodė, kad jis išgirdo kaikokį geležies skambesį. Priešas arčau, pamatė, kad ant geležinkelio bėgių išsėdi kažkas žmogus ir kaičiau kaž daro. Tada jis sumirkę kraujyje nosinaitė, priišo ją prie šakos ir pakelė aukštum saro raudoną vėliavą. Is

Jono žaidžio rankoje ir krauju sumirkytos iš liavėlės viskas rados aukštai. Apsigyrė jis pas dainininką, vardu, dėde Mika. Kartais darbinink